

LEPOZNANSKI LIST.

Vladimir i Kosara.

(Dalje.)

Ali v Ternovu veselje razsaja. Vsa gospoda, ki zastran let alj imenitnih opravil ni na vojsko šla, se je zbrala na carske gosti, da slavi dobljeno zmago. Debeli ovni, telečje četeri, i karkoli lov ponuja, se ali na raznih verti, ali, slastno pečeno, po dolzih mizah od gosta do gosta podaja. Čaše, z vinom do verha kitjene, se praznijo, i zopet natakajo, sluge tekajo, vsega dobra je dosti. Na čelu prve mize, med zgovornimi gosti sedi car, najzgovornejši vsih. Zdaj težave boja razlaga, zdaj bulgarsko hrabrost povzdiga, ne zabiv sovražne; zdaj bogate upe razklada. Ne zmanjka mu besed, se smeja, ponuja. Na božjo slavo je prvo čašo pil; potem nazdravlja po letih i gospostvu i nazočej gospodi, i nepričnim junakom, ki so deleč od doma v tujih zemljah vojskine trude terpele, po imenu hrabre pominja. Pred mestom pa, na širokej trati, se zbera veselo Ternovsko ljudstvo. Kar ima zdrave noge, se meša med radostne zbore, kterih eni, zbrani v okrozi, pevce poslušajo, ki s petjem i goslimi slavijo dan i bulgarsko junastvo; drugi so igre začeli, kamne z ramena metaje; ali tekom hitre noge, strelom umne roke skušaje; zakaj car sam pošle tistim nagrade, kteri bi v častni stavi druge prestregli. Ali naj bolj vleče gledavce kolo plesavcov i plesavk. Prve lepote mesta so se zbrale tukaj, ter se z mladimi junaki, vilinske pesmi pojoč, v mične kroge sučejo. Ali ene pogrešajo vsi, ene, ki je sicer kolo vodila, prve plesom i lepotoj — carjevine Kosare ni bilo. Kakor so lepe bulgarske deklice; ali tisti čas ni bilo ene Kosari enake. Bila je v letih, ko se pervikrat vsa ženska lepota razgane; podobna roži, ki je ravno ne solncu hladnega jutra polni popek prosterla; ko še nobeni list sopara ne vene; nobeni se memo družih ponosno ne razšopirja. Rasti obraz sta nebeske slike, i ko bi rajda spremljeval ne bila carjevine razodevala, bi jo bil marsikdo gorsko vilo čislal. Vse se je veselilo, kadar je imela na plesišče priti; zakaj vsacemu je dobro djalo, v njeni bliži biti. Dnes je komaj čakajo. Ko pa ne pride, jih nekaka tesnota obide; kje je? praša vse radovedno i skerbno, — jeli zbolela? Ali se je kaka nesreča pripetila? Bog varuj deklice, kakoršne danas v bulgarskej nema! — Ali ona pohaja po gradu sama. Nise se sicer bolezen lotila, katerej sploh tako pravimo; vendar jo ogenj pali, ne manjši vročinskega, irano na sercu nosi, ktere bilje ne zleči. Oni mladeneč, ki sedaj v globoci ječi zdihuje, je zasadil strelico ljubezni v nežne persi, i dokler je vidila krasnega junaka, ji je pokoj serca vbežal. Delo je več ko pred ne zabavlja; vreteno se neče napresti, začeta vezila zastajajo;

i tisti dan, ko je celo Bulgarsko veselja ukalo, od veselih družic beži: v samoti njega misli, njega gleda, vanj je vsa utopljena. Tudi v molitev se prederzno meša njegova podoba. Kadar tiha noč razgerne krila, je ne krepi več, ko prešne čase, sladko spanje; največkrat dočaka brez snarane zorje, ter trudneja, ko je legla, iz postelje vstane. Ali če kakikrat trud premaga, i se oči malo sklenejo; kakor bi dan premalo storil, tudi sanje ne dajo miru. Včas ga vidi visoko na zrebci, v blesku orožja memo jahati; ali išče plesaje njegove roke, ktero ji uteza; včas se ji prikaže v ranah i kervi, proseč pomoči, ali osorni čuvaji strašanskih obrazov ne pustijo do njega. Tako terpi. Pa znamenja serčne bolezni se razodenejo kmalo tudi na obrazu i telesu. Cvetje lica opada, okrogla podoba sahne, vene, kakor tanka jela na gori, kterej hudobna roka skrivaj globoko v mozeg rano zaverla: verh rjavi, živo zelenje vej se zgublja. Ki so okoli nje, zapazijo kmalo čudno premembo, prašajo, strežejo, poročajo carju; pride tudi vrač: ali osereča nikdo ne vidi, dokler se samo ne odpre; i mater, ktera be naj lože bolezen spoznala, je že davno hladna zemlja zagrebla.

Al serce preobilne teže ne more dolgo samo nositi; prepolno skipeti hoče. Tudi Kosara išče sočutne duše, ter zadnjič v rahlo serce Bogodane, od mlade zveste tovaršice, s temi besedami vroče občutke izlije: „Bogodana, moja ljuba tovaršica! o kakega junaka naša temnica zakriva! Pač je grozovitno, i grehota pred Bogom i ljudmi, viteza tolike slave, taci del, kamor zlodeje devajo, zaklepati, da v trohlobi i temi gine! O kak stas i obraz, kake oči pod junaskim čelom! Kaki ponos! Al nisi vidila, kar je bulgarskih junakov v Ternovu i bližnjih krajinah, mu ni slike ne prilike, i brez kinca je lepši bil, ko drugi v blesku orožja i konj! Kaj bi ti tajila, kar bo poznal mladencev, gosposkih i družih, ki nas večkrat na plesu gledajo, mi ni nobeden še tako serca ganul, nobeden tako po vse dopadel. Za njim me tira čudna moč. Ali če zdaj v ječi umerje grozne smerti, naj tudi moje življenje promine! Sej mi potlej nikdar ne pride srečna ura več. Črna žalost mi bode družica, i pusta samota i želja smerti. Ali draga Bogodana, ako si kada od mene dobro prejela, spomni se i svetuj mi sedaj — tako ti tvoje stare matere, kterej Bog dolgo življenje daj! — ne bili kake poti iznajdle, Vladimira iz neyrednih spon rešiti! V mojih predalih, veš, se marsikaka dragotina leži: biseri i zlahtni kameni, svilene i tankosuknjene obleke: vzemi polovico, vzemi kolikor ti drago; samo rešiti mi ga pomagaj! Tako ji je rekla, i v očeh, podobno ranj rosi, se zabliška srebrena solza; lahko derkne po bledem licu, ter kane na kipeče persi, kakor bi

jih ohladiti hotla. Bogodana se začudi; čeravno je sumila boj, ki se je vnel u carjevni, vendar nikdar ni mislila, kar se ji zdaj odkrije. Pač je mlade kneze na perstih preševala, i carske vojvode, uganaje srečnega, za kogar Kosara gori. Ko toraj vidi, kako slabo je zadela, se zavzame, i: „Kam, ji reče, kam ljuba gospodična! so ti želje zablodile! Za tujca si se vnela! Al bodi lep, bodi hraber; pa ni li ravno on najhujši sovražnik bulgarskega carstva Nesiti kervnik i morivec? Pomisli, koliko ran je vsek! Kaj naše kervi je prolil! Koliko sirot i jednih udov ga pri milem Bogu toži! Al tega hočeš davno zasluženej kazni oteti? Še globokeje, se v hujo temo ga biš imela zleleti, kakor ga je tvoj pravični oče vergel!“ Al Kosara taci besed ne more prenesti. Potoki solz se ji vdero, i ognjeno objemši se oklene Bogodani okoli vrata, ter poljublja brez mere grozovitne besede zadušiti skusa. „O, zakliče, on ni kervnik, ni morivec; le za dom je opasal meč; le svoje braniti, je naše bil; je le storil, kar vsi tirjamo od junaka: za spolnjeno dolžnost zdaj kruto kazni terpi!“ „O, če družega nečeš storiti zanj: vsaj ne gerd i ga; ne govori zlega o njem, ki je čist, ko nedolžno dete: čist ko sneg, kadar nov verhove Rila pokrije! Ali zdaj pač vidim, da sim zapuščena od vsih, tudi od tebe od vsih, vsih! Ko bi njega pomoči prosila, on bi je pač ne odrekel; gotovo ne odrekel!“ „Ali sama ga hočem rešiti; sama mu ječo odpreti! Čemu družih? I sama bom od njega, sama, hvalo prejela! Zdjaci pohitim k svojem uctu; kolena mu hočem objeti, i milo klicaje solze roniti, dokler se ne vsmili.“ To izgovorivši plane na noge, ko plaha serna; al Bogodana, od taci besed omečena, jo vjame za roko; obeta solznih oči, kolikor bo mogla, iz celega serca na pomoč biti; poterd i storjeni sklep; al opominja, čakati pravega časa: sama hoče i vgodno uro zvedeti, i čas spaziti, ko bo car za tako prošnjo najbolj privoljen. Al Kosara, kakor ji je mila taka obljuba, i kakor tovaršici z objemanjem i ljubljenjem hvali; od odloga vendar noče slisati: hipom bi rada vse dokončala. Kaj Vladimir terpi ji nese na dan, kako ji je car vselej dober bil, i da jutri ne bode boljši kakor je danas, toraj čemu dobro delo odlašiti? Pa Bogodana ne jenja ugovarjati: da se je treba nekaj pripraviti, da znajo pri carju starešine biti, v modro posvetovanje zbrani; ter jo naposled z mnogimi besedami preveri, da počaka družega jutra.

Carju je pa tičas marsikaj po glavi hodilo. Veselja bolj, ko vina pijan, je legel po vselej gosti tisto noč na mehko blazino. Kmalu ga sladek sen objame; al v sanjah je čudeno prikazen videl.

(Dalje sledi.)

Odgovorni vrednik: Dragotin Melcer. — Založnik in tiskar Jožef Blaznik.

Vradni list št. 58.

Št. 7959.

Oznaniło.

(155.) c 3

C. k. deželno poglavarstvo meni derva za kurjavo svojih, potem vradnih stanišč deželne glavne denarnice in dačnega vrada, kterih bo treba za prihodnjo zimo kakih 180 spodnjostrijanskih seznjev 24 palcev dolgih, iz terdega in 1 sezenj mehkega lesa po ponudbeni pogodbi kupiti.

Kdor tedaj misli toliko derv prodati, naj na 15 kr. koliku pisano zapečateni ponudbo do 15. septembra 1851 pri vlaganem zapisniku deželnega poglavarja vloži z napisom „ponudba derv za c. k. deželno poglavarstvo.“

Derva se morajo suhe in vse iz dobrega lesa v hišo deželnih stanov in deloma v prebivališče deželnega poglavarstva pripeljati, na seznje zložene oddati. Pripeljejo se po potrebi na tirjanje tajništva, in sklep vesolne pogodbe in vlaga vadiuma in kaveje se zamore opustiti, ako je ponudnik voljen, plačo za prvih dvajset seznjev v zagotovilo, da bo pogodbo deržal kar zadene dobroto in mero lesa, do dobe, ko se bo kuriti nehato pri deželnem poglavarstvu pustiti, med tem ko se mu bodo pozneje pripeljane derva redoma proti štemplanim pobotnim listu v gotovini plačevale.

Ako bi ponudniki pripravljeni bili tudi drugim vradnijam derva prodajati, se bo to naznanilo zadevajočim vradnijam.

C. k. deželno poglavarstvo.

Ljubljana 26. augusta 1851.

Št. 2578.

Oznaniło.

(156.) 3

Od c. k. deželne višje sodnije za Koroško in Krajnsko se oznani, de se bo tretja redna seja porotne sodnije v okolici Novomestne deželne sodnije ponedeljek, 27. Oktobra 1851 ob devetih zjutraj v Novim-mestu začela, in de je od pristojnika te deželne nad-sodnije za presednika te porotne sodnije gospod pristojnik deželne sodnije Joze žl. Scheuchenstuel, in za njegoviga namestnika gospod svetovavec dež. sodn. Joze Vesel izvoljen.

V Celovcu 21. Augusta 1851.

Št. 8762.

Oznaniło dražbe.

(158.) c 2

Varazdinsko-križki graničarski polk s tem sploh naznani, da bo po ukazu poveljstva varazdinskega graničarskega polka od 16. t. m. št. 766 — 6. septembra t. l. ob devetih zjutraj v tukajšnjem brigadirskem poslopju javna

dražba za potrebne opravila dimnikarja in konjederca za leti 1852 in 1853.

Kdor za to prosi, ima kavejijo ali v gotovini ali v javnih obligacijah, ki se vendar za več ne prejmejo, kakor poslednji borsni kurz stoji, vložiti, in sicer:

Dimnikar 200 gold.

Druge pogodbe se zamorejo vsak dan v stavbeni pisarnici med vradnimi urami pregledati.

Belovar 25. augusta 1851.

Gjuric s. r.
polkovnik.

Št. 6605.

Razpis konkurza.

(157.) c 3

Ker je stopnja okrajne babice v Besnici v občini Dobrunje c. k. okrajnega poglavarstva v Ljubljani z letno plačo 20 gold. spraznjena, imajo tiste babice, ki menijo za to stopnjo prositi, prošnje z diplomom, kerstnim listom in naravnim spricalom naj dalj do 15. oktobra t. l. pri tem okrajnem poglavarstvu vložiti.

C. k. okrajno poglavarstvo.

Ljubljana 26. augusta 1851